

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 300/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou ŠKODA LEGAL s. r. o., Dolná 6, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Ing. Veronika Škodová, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED], v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018, p r i j í m a na ďalšie konanie.

2. Vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018 s a o d k l a d á do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosť o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách ako „Správca“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“, spolu aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 z 30. januára 2018 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí reštrukturalizačného plánu“) okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), zo 4. septembra 2014 prijatý schvaľovacou schôdzou 7. októbra 2014. Proti tomuto uzneseniu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sa sťažovateľka odvolala a krajský súd rozhodol napadnutým uznesením o potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 126/2018 z 2. júla 2018. Napadnutým uznesením okresného súdu bolo následne zastavené reštrukturalizačné konanie, vyhlásený konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 140/2018 z 23. júla 2018.

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 zo 7. apríla 2014 začal proti dlžníkovi reštrukturalizačné konanie. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 zo 6. mája 2014 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Do funkcie reštrukturalizačného správcu ustanovil sťažovateľku. Uvedené uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 89/2014 z 13. mája 2014.

Dňa 7. októbra 2014 sa v sídle dlžníka uskutočnila schvaľovacia schôdza veriteľov, na ktorej bol reštrukturalizačný plán dlžníka prijatý vo všetkých skupinách, keď za prijatie reštrukturalizačného plánu hlasovalo celkovo 9 veriteľov oprávnených na schvaľovacej schôdzi hlasovať s celkovým počtom hlasov 97,22 % a proti boli len 4 veritelia s celkovým počtom hlasov 2,78 %. Následne bol na okresnom súde predkladateľom plánu podaný návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom v súlade s § 151 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“, v citáciách ako „ZKR“).

Uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014 však okresný súd v nadväznosti na podnet veriteľa Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., Štefánikova 27, Bratislava (v citáciách ako „SZRB“), z dôvodu ním tvrdeného údajného závažného porušenia povinností správcom zastavil reštrukturalizáciu, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

Ústavný súd svojím nálezom č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014 a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd tak na základe tejto skutočnosti po dva a pol ročných priesťahoch znova vo veci rozhodol tak, že reštrukturalizačný plán dlžníka uznesením z 30. januára 2018 zamietol.

Podľa § 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii má súd 15 dní na rozhodnutie o potvrdení alebo zamietnutí plánu. Sťažovateľka uvádza, že od právoplatnosti nálezu vo veci sp. zn. II. ÚS 153/2015 (8. septembra 2015) mal súd 15 dní na rozhodnutie. Namiesto toho súd rozhodol o 860 dní neskôr, čo nie je možné ospravedlniť ani tým, že sa počas tejto doby vymenil zákonný sudca, keďže ide o takmer 2,5-ročné priesťahy. Podľa sťažovateľky mal okresný súd rozhodnúť podľa stavu k 8. októbru 2014, keď bol súdu doručený návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu, a nečakať 2,5 roka na doručenie dôkazu veriteľom

Slovenskou záručnou a rozvojovou bankou, a. s. Takýto postup okresného postup predstavuje podľa sťažovateľky porušenie jej práva na prístup k súdu.

3. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu je „*arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté, a teda nepreskúmateľné, avšak nie je jej umožnené, aby súd preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia*“. Sťažovateľka uvádza: „*Uznesenie Okresného súdu kopíruje zdôvodnenie Uznesenia Okresného súdu z 10. októbra 2014, ktoré Ústavný súd SR zrušil a naviac obsahuje skutočnosti, ktoré nie sú pravdivé a vychádzajú z nepreštudovania si predloženého plánu súdom, pričom Krajský súd Banská Bystrica sa s týmito argumentmi absolútne nevysporiadal...*“

Sťažovateľka namieta, že „*napadnuté uznesenie okresného súdu v spojení s napadnutými uznesením krajského súdu je v rozpore s Ústavou SR a Dohovorom, nakoľko odporuje ústavne zakotveným princípom súdneho konania a spravodlivého procesu z nasledovných dôvodov:*

- *nezohľadňuje podania a argumentáciu účastníkov konania a Správcu, ktoré boli voči súdu urobené riadne, včas a v zákonom predpísanej forme,*
- *nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,*
- *je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté,*
- *obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad ZKR, pretože súd aplikujúci právo sa odchýlil od znení príslušných ustanovení ZKR spôsobom, ktorý zásadne poprel ich účel a význam,*
- *je svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu,*
- *obsahuje nepravdivé tvrdenia o predloženom Reštrukturalizačnom pláne, o jeho realnosti a udržateľnosti a o tom, čo samotný plán obsahuje,*
- *je porušením procesných podmienok, kedy súd rozhodol v omeškani 860 dní.“.*

Sťažovateľka zdôrazňuje, že „Vzhľadom k jednej zo základných zásad reštrukturalizácie, ktorou je uspokojenie veriteľov vo vyššej miere, ako by tomu bolo v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok spoločnosti, je nutné posudzovať porušenie povinností správcu v rámci reštrukturalizácie s prihliadnutím na spoločný záujem veriteľov pri kolektívnom uspokojení veriteľov.

Uznesenie okresného súdu zásadným spôsobom mení právny status Dlužníka, nakoľko tento nový stav znamená pre neho ako úpadcu nezvratný následok v podobe faktického ukončenia existencie a podnikateľskej činnosti, a teda má likvidačný charakter. V súvislosti s týmto tvrdením máme za to, že reálna hrozba pre ďalšiu existenciu Dlužníka a jeho podnikateľskú činnosť vyplýva z toho, že primárnym účelom konkurzu nie je ozdravenie Dlužníka a pokračovanie v jeho perspektívnej podnikateľskej činnosti, ale účelom je iba pomerné uspokojenie veriteľov, pričom ďalšia existencia Dlužníka ako samostatného subjektu práv je iba podružná a z povahy konkurzu ako definitívneho riešenia úpadku aj prakticky vylúčená. Táto zásadná a nezvratná zmena znamená aj pre veriteľov, ako aj akcionárov Dlužníka ekonomické škody v podobe nižšieho uspokojenia ich pohľadávok v konkurze, než by získali v reštrukturalizácii, rovnako ako aj v strate možnosti ďalšej potenciálnej spolupráce po úspešnom ozdravení Dlužníka prostredníctvom reštrukturalizácie. Veritelia sú týmto postupom súdu postihnutí spôsobom, ktorý je extrémne neprimeraný vo vzťahu k vytykanému údajnému porušeniu povinností zo strany Správcu, pretože sa tak výrazne znižuje možnosť uspokojenia ich pohľadávok, nakoľko v dôsledku vyhlásenia konkurzu narastú náklady spojené so správou majetku Dlužníka a jeho následným speňažovaním, čo v konečnom dôsledku povedie k nízkemu uspokojeniu zabezpečených veriteľov a k nulovému uspokojeniu nezabezpečených veriteľov Dlužníka.“.

Sťažovateľka namieta tvrdenie okresného súdu v uznesení o zamietnutí reštrukturalizačného plánu o jeho nereálnosti a neudržateľnosti a poukazuje na fakt, že v období po rozhodnutí ústavného súdu dlžník dokázal bez problémov prevádzkovať podnik a dokonca sa vyrovnal aj so škodou, ktorá bola spôsobená predchádzajúcim vyhlásením konkurzu, čo je samo osebe dôkazom o reálnosti a splniteľnosti predloženého reštrukturalizačného plánu.

Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že veriteľ Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., sa snahou o vyhlásenie konkurzu pokúša odstrániť svoje vlastné pochybenie

a získať tak druhú šancu na uplatnenie si svojich pohľadávok správnym spôsobom v konkurznom konaní, keďže v reštrukturalizačnom konaní bola jeho pohľadávka v spornom rozsahu sťažovateľkou popretá. Sťažovateľka ďalej uvádza, že „v prípade vyhlásenia konkurzu, za splnenia podmienky že by pohľadávky veriteľa SZRB boli zistené v plnom rozsahu spolu so zabezpečovacím právom k týmto pohľadávkam, by došlo len k čiastočnému uspokojeniu pohľadávok tohto veriteľa (67,05 %) a pre uspokojenie ostatných veriteľov by nezostali žiadne finančné prostriedky. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že v prípade, ak by okresný súd rozhodol v incidenčných konaniach o oprávnenosti pohľadávok veriteľa SZRB, počíta reštrukturalizačný plán Dlužníka schválený schvaľovacou schôdzou veriteľov dňa 07.10.2014 so 100 % uspokojením zabezpečených pohľadávok tohto veriteľa, pričom až do rozhodnutia o zistení pohľadávky veriteľa v incidenčnom konaní bude v zmysle plánu Dlužník povinný plniť mesačné splátky do notárskej úschovy. Z uvedeného vyplýva, že úspešná reštrukturalizácia je v záujme všetkých veriteľov, vrátane SZRB. Veriteľ SZRB sa však domnieva, že vyhlásením konkurzu, získa opätovnú šancu uplatniť svoje pohľadávky a zvráti tak súčasný stav, keď svoje pohľadávky do reštrukturalizácie Dlužníka prihlásil nesprávne.“

Z uvedených dôvodov je sťažovateľka toho názoru, že „postupom okresného súdu došlo k porušeniu zásady *par conditio creditorum* - rovného postavenia účastníkov reštrukturalizačného konania, keď okresný súd neprihliadol na spoločný záujem všetkých účastníkov reštrukturalizačného konania, ale na úkor veriteľa SZRB pochybným spôsobom vyhovel podnetu tohto veriteľa, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu reštrukturalizácie Dlužníka a následnému vyhláseniu konkurzu na jeho majetok. Uvedeným spôsobom okresný súd pri vydávaní Uznesenia nevystupoval ako nestranný a nezávislý súd, keď neprihliadol na spoločný záujem veriteľov o stotožnil sa výlučne s argumentáciou veriteľa sledujúceho svoj individuálny záujem. Uvedený postup je v priamom rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj príslušných ustanovení CSP garantujúcich rovnosť účastníkov v konaní pred súdom.

Máme za to, že súd svojím rozhodnutím o vyhlásení konkurzu na majetok Dlužníka zvolil neprimerane tvrdý postup v rozpore s princípom proporcionality, ktorý negatívne postihuje predovšetkým účastníkov reštrukturalizačného konania, ktorí sú tak sankcionovaní za údajné pochybenia Správcu nielen v rámci daného konkrétneho reštrukturalizačného konania ale aj pri výkone správcovskej činnosti ako takej. Chceme

poukázať na skutočnosť, že v rámci reštrukturalizácie dlžníka nedošlo k naplneniu predpokladov, ktoré by odôvodňovali vyhlásenie konkurzu napríklad pre predpokladané neúspešné skončenie reštrukturalizácie alebo pre podstatné porušenie povinností správcu, ktoré by spočívalo v jeho nekonaní v danej reštrukturalizácii. Súd v danej veci postupoval čisto formalisticky a neproporcionálne, keď vôbec neskúmal primeranosť a závažnosť vytýkaných údajných porušení vo vzťahu k značne negatívnym následkom, ktoré konkurz na rozdiel od reštrukturalizácie spôsobí všetkým účastníkom daného konania (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05. 04. 2014 sp. zn. IV. ÚS 8/2013).

Ako už bolo uvedené vyššie, vyhlásenie konkurzu na majetok Dlžníka zasiahne do hospodárskej situácie celého priľahlého regiónu, a to zvýšením nezamestnanosti (v súčasnej dobe zamestnáva Dlžník cca 150 zamestnancov), ako aj stratou významného odberateľa tovarov a služieb, ktorým Dlžník v danej oblasti nepochybne je. Na podnikateľskú činnosť Dlžníka je úzko previazaná podnikateľská činnosť množstva menších podnikateľov, s ktorými spolupracuje a ukončenie jeho podnikateľskej činnosti môže byť pre nich likvidačná.

Taktiež máme za to, že okrem spôsobenia škody a porušenia základného práva, došlo postupom Súdu k zvýhodneniu veriteľa a narušeniu zásady rovnosti účastníkov, konkrétne zvýhodnením veriteľa SZRB, oproti ostatným účastníkom reštrukturalizačného konania Dlžníka, nakoľko Súd v rozpore so ZKR a Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011 izolovane prihliada na záujem jediného veriteľa.“.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sťažovateľka namieta, že toto uznesenie nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a je „arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté. Zároveň obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad ZKR, pretože Súd aplikujúci právo sa odchyľil od znení príslušných ustanovení ZKR spôsobom, ktorým zásadne poprel ich účel a význam a navyše je predmetné uznesenie svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu.“. Sťažovateľka poukazuje na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 156/2003 a III. ÚS 72/2010) a uvádza, že pod také porušenie práv patrí aj

prípade, keď „sa súd neoboznámil s predloženým reštrukturalizačným plánom a vo svojom rozhodnutí vytyka absenciu častí a zdôvodnení plánu, ktoré v pláne uvedené jasne a zreteľne sú“.

Sťažovateľka vo svojej argumentácii ďalej uvádza, že všeobecné súdy sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s jej vyjadreniami a sporné otázky zdôvodnili rovnako ako v predchádzajúcom rozhodnutí z 10. októbra 2014, ktoré bolo zrušené ústavným súdom. Sťažovateľka vytyka konajúcim súdom aj to, že sa nezaoberali ňou predloženým odborným vyjadrením č. 58/2016 Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline k posúdeniu reálnosti reštrukturalizačného plánu, z ktorého vyplynulo, že dlžník bude schopný reštrukturalizačný plán splniť.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka objasňuje dôvody, na základe ktorých je presvedčená, že postupovala v rámci reštrukturalizačného konania s odbornou starostlivosťou. Ďalej však uvádza, že „súd sa skutočnosťami uvedenými Správcom zaoberal len v minimálnom rozsahu, pričom nezohľadnenie týchto skutočností nijakým spôsobom nezdôvodnil“. Sťažovateľka sa podrobne vyjadrila aj k postupu pri vedení schôdze veriteľov a hlasovaní o reštrukturalizačnom pláne, konkrétne k priznaniu hlasovacích práv veriteľovi Antonínovi Vrbickému, a objasňuje, z akých dôvodov tohto veriteľa nemožno považovať za spriaznenú osobu.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv (bod 1) napadnutými rozhodnutiami, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

5. Sťažovateľka zároveň žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv (bod 1) uznesením krajského súdu a uznesením okresného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami

10. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že táto v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami, spĺňa náležitosti ustanovené v §

20 a § 50 zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd nezistil procesné prekážky, ktoré by podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bránili jej prijatiu v tejto časti na ďalšie konanie, prijal ju podľa § 25 ods. 3 na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami

11. V súvislosti s namietaným porušením čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami sťažovateľka neuviedla žiadne dôvody ani žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu.

12. Ústavný súd odmietol návrh sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami súdu bez akéhokoľvek odôvodnenia, a to pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto uznesenia).

13. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti

zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti súčasne požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu s odôvodnením, že *„Vzhľadom ku skutočnosti, že Uznesením dochádza ku konverzii reštrukturalizačného konania Džníka na konanie konkurzné, ktorého výsledkom bude faktická likvidácia Džníka máme za to, že Uznesením môže byť spôsobená škoda veľkého rozsahu. V dôsledku účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok Džníka môže dôjsť k prerušeniu jeho podnikateľskej činnosti, nakoľko dôjde k vypovedaniu zmlúv zo strany zdravotných poisťovní, s ktorými Džník v súvislosti s poskytovaním služieb spolupracuje. Rovnako hrozí strata klientely či už zo strany kúpeľných hostí, ktorí pravidelne podnik Džníka navštevovali, ale tak i zo strany ostatných obchodných partnerov - odberateľov minerálnej vody. V dôsledku prerušenia prevádzky podniku hrozí, že prevádzku podniku Džníka nebude možné obnoviť z dôvodu, že môže dôjsť k demontáži vybavenia a zariadenia, ktoré Džník využíval. Taktiež netreba opomenúť prepustenie 150 zamestnancov, ktorý v súčasnosti pre Džníka pracujú. V neposlednom rade je potrebné prihliadnúť aj na pohľadávky proti podstate, ktoré začnú vznikať pri prerušení prevádzky podniku Džníka v konkurze, v dôsledku údržby majetku Džníka a v dôsledku ukončenia pracovných pomerov so zamestnancami, ktoré boli v reštrukturalizačnom pláne vyčíslené celkovo na 972 850,00 €. Ako vyplýva zo všetkých vyššie uvedených skutočností, vyhlásením konkurzu na majetok Džníka hrozí Sťažovateľovi I., ako aj Džníkovi a ostatným účastníkom reštrukturalizačného konania nezvratný stav a vznik škody a ujmy veľkého rozsahu.“*

15. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia,

opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

16. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti vyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

17. Tieto skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu obsiahnutý vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018